

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 9 (375)
Anul X (2019)
17 Martie

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA

In fiecare an prima duminică din Postul Mare se numește Duminica Ortodoxiei. Această sărbătoare a fost stabilită în anul 843 când prima duminică din Postul Mare a căzut în data de 11 martie. Atunci s-a sărbătorit victoria credinței ortodoxe asupra tuturor erezilor care au tulburat viața Bisericii, multe sute de ani.

Ultima erezie care a fost condamnată la sinodul al VII-lea ecumenic din 787 a fost erezia iconoclastă. Această erezie a făcut mult rău Ortodoxiei pentru că datorită luptei împotriva icoanelor, acestea au fost distruse, prin ardere, în piețele publice după ce erau smulse din biserici sau din casele credincioșilor. Din păcate, hotărârile sinodului al VII-lea ecumenic au putut fi aplicate abia în anul 853 când bisericile precum și casele credincioșilor au fost din nou împodobite cu icoane. Totodată s-au condamnat din nou toate erezile care eu existat în Biserică de la

începutul istoriei ei.

Biserica Ortodoxă este mama noastră duhovnicească. Ea ne naște spiritual prin Sfântul Botez, ea ne hrănește și crește cu hrană duhovnicească și ea ne oferă posibilitatea de a dobândi viața fericită în veșnicie.

De aceea considerăm că Duminica Ortodoxiei este sărbătoarea mamei noastre duhovnicești. Ortodoxia însăși este o sărbătoare permanentă. Ea este izvor de bucurie, care nu vine din trăirea unei plăceri,

ORTODOXIEI

ci din trăirea cu Hristos.

Credința ortodoxă ne ajută să vedem ceea ce este dincolo de realitatea fizică, fără a nesocoti realitatea fizică.

În acest sens, un element reprezentativ al ortodoxiei este icoana ortodoxă care ne pune în legătură cu lumea spirituală, lumea de dincolo de limitele fizice deși ea este un obiect fizic. Ca și fotografia unei persoane dragi plecată din lumea aceasta, icoana este o punte între noi și cei plecați în lumea sfinților și a sfințeniei. Toate icoanele au pe lângă chipul fizic și aura lor spirituală, reprezentând tărâmul sfințeniei. În acest mod cinstirea icoanelor în Duminica Ortodoxiei este eșezată în mod fericit.

Credința ortodoxă este credința iubirii jertfelnice a omului ca prelungire a iubirii jertfelnice a lui Hristos, de aceea să ne străduim să trăim în iubire jertfelnică și să fim bucurioși și mândri că suntem fii ai Bisericii Ortodoxe.

„ESTE IMPORTANT CA ICOANA SĂ NU DEVINĂ O PIESĂ DE DECOR, CI O FEREAȘTRĂ SPRE CER“

Răspunsuri oferite de pr. Cristian Muraru, directorul Centriului de Conservare și Restaurare a Patrimoniului de Artă Creștină „Resurrectio“ din cadrul Arhiepiscopiei Iașilor

Părinte director, de unde ar trebui să cumpărăm icoanele?

Icoanele se cumpără de acolo de unde ochiul se poate odihni pe cuvinte și imagini sfinte. La fel de bine se poate cumpăra o icoană din biserică, din magazinele bisericesti, din atelierul sau chilia iconarului. Este important faptul ca icoana să nu devină o piesă de decor casnic, ci o fereastră spre cer. Nu degeaba s-a spus că icoana este o fărâma de eternitate. Magazinele cu obiecte bisericesti mi se pare spațiul cel mai prielnic alegerii unei icoane, alături de cărțile sfinte, cărțile de rugăciune, tămâie, lumânări, untdelemn sfințit, candelile etc.

Icoana, după ce este achiziționată, trebuie sfințită? Care este garanția faptului că a trecut prin această etapă?

tului că a trecut prin această etapă?

În vechime, icoanele primite sau cumpărate nu se sfințeau. Dar, de când imaginea a încetat să mai urce către prototip, adică spre cel reprezentat pe ea, a apărut necesitatea sfințirii ei, mai ales astăzi, când trăim într-un potop de imagini. Imaginile tip reclamă de pe stradă, din spații comerciale, din mass-media ne solicită privirea, atenția, gândurile și voința. Toată lupta prin imagini se rezumă la a găsi o cale pentru a ajunge în suflet (reclama este sufletul comerțului!) și pentru a-l subjugă unor scopuri. Din păcate, și în cadrul imaginilor sfinte sunt prezente fel și fel de imagini.

Există opinii potrivit cărora icoana se sfințește prin imaginea persoanei reprezentate, prin numele inscripționat pe ea sau chiar prin evlavia și atitudinea ascetică a iconarului. Totuși, icoana are nevoie să fie sfințită prin stropire cu apă sfințită, are nevoie de prezența harului Duhului Sfânt. Rugăciunea din Molitfenic menționează faptul că icoana, prin trimiterea Duhului Sfânt, primește binecuvântarea cerească și harul lui Dumnezeu, fapt cei îi conferă acesteia puterea tămă-

duitoare, izgonitoare a meșteșugurilor diavolești, care să conducă la întărirea drepte credințe.

Părintele Ozolin afirma faptul că ritualul sfințirii nu poate să facă din orice imagine o imagine sfântă. Criteriul suficient pentru ca o imagine să fie sfințită constă în faptul ca această imagine să fie acceptată de Biserică, mai precis, imaginea respectivă să poată participa la viața liturgică, să ajute viața spirituală, în primul rând rugăciunea.

Este important ca icoana să fie sfințită, pentru ca cel ce se roagă în fața ei să se poate sfinți. De aceea, icoana trebuie să fie adusă la biserică pentru a fi sfințită. Există în practica liturgică ideea că icoana trebuie să stea în sfântul altar o vreme (40 de zile). De obicei, după ritualul sfințirii, care poate fi public sau nu, icoana primește o inscripționare, ce arată faptul că aceasta a fost sfințită. Nu aş putea spune că icoana nesfințită nu are har, din moment ce există opinii ce privesc acest subiect din unghiuri diferite, dar se poate afirma faptul că icoana neprișită la sfințire, pentru că nu îndeplinește niște condiții, nu este icoană și atunci nici nu are har.

(Sursa: doxologia.ro)

POCĂINȚA - TRĂIREA CREDINȚEI PE CARE O MĂRTURISIM

Pocăința, ca și trăire după Evanghelia Mântuitorului Hristos, nu ține în mod neapărat de perioadele de post, ci ea se recomandă a fi trăită, manifestată tot timpul vieții ca stare de regret față de păcatele făcute și totodată cerând de la Dumnezeu milă și iertare prin rugăciune.

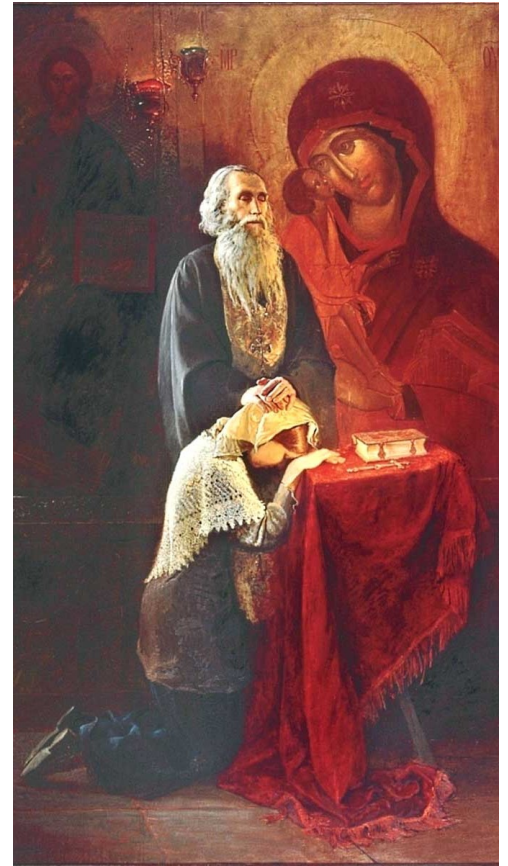
Pocăința, pentru un creștin, este începutul mântuirii, sau îndepărtarea de păcatele săvârșite, concomitent cu înmulțirea faptelor, a vorbelor și a gândurilor celor bune. De aceea, și Mântuitorul Hristos ne îndeamnă zicând: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor!” (Matei 7,14). Pocăința este începutul credinței noastre în Dumnezeu, dar și manifestarea acesteia (a credinței), zi de zi, în toată viața noastră, căci, pocăința înseamnă de fapt întoarcere către Dumnezeu, iar noi dacă, slabi fiind, greșim și astfel ne îndepărtăm de Dumnezeu, atunci și pocăința trebuie să fie o întoarcere continuă către El.

Pocăința, ca și trăire după Evanghelia Mântuitorului Hristos, este mod de viață, este trăirea credinței pe care o și mărturisim de altfel. De aceea, pocăința nu ține în mod neapărat de perioadele de post, ci ea se recomandă a fi trăită, manifestată tot timpul vieții ca stare de regret față de păcatele făcute și totodată cerând de la Dumnezeu milă și iertare prin rugăciune.

Primul pas în acest sens este recunoașterea păcatelor, însă, ca aceasta să fie deplină, trebuie continuată cu mărturisirea păcatelor (prin Taina Spovedaniei) la preotul duhovnic, încununarea ei făcându-se prin împărtășirea cu Sfintele Taine, adică unirea cu Trupul și Sângele lui Hristos-Izvorul vieții noastre. De reținut însă, că tot procesul acesta cere rugăciune intensă și smerită, săvârșită cu toată atenția și sinceritatea noastră, atât în viață de zi cu zi, cât mai ales prin participarea la slujbele Bisericii, încununată cu Dumnezeiasca Liturghie.

Pocăința o săvârșim într-un mod mai intens în perioadă postului, deoarece „postul și rugăciunea sunt că două aripi care urcă sufletul spre cer” (Sfântul Ioan Scărarul), însă nu înseamnă că în afara postului nu avem nevoie de pocăință. Dimpotrivă, ea fiind o stare a noastră ca trăire a credinței în Hristos-Dumnezeu, un mod de viață, ar trebui manifestată în toate zilele vieții noastre.

Pr. Ursache Petru | Parohia Tătăruși

FĂRĂ ICOANĂ NU EXISTĂ ORTODOXIE

Vorbiți-ne, vă rugăm, despre icoane și despre rolul lor în Biserica Ortodoxă.

Eu sunt într-o biserică plină cu icoane. Nu există Ortodoxie fără icoane și nu există Ortodoxie fără cultul icoanelor. Cineva ar putea zice că icoanele sunt doar niște imagini care creează o atmosferă. Este adevărat acest lucru, însă icoanele nu reprezintă numai atât. Icoana este o prezență harică, o prezență a acelor înfățișări pe icoană: ea ne pune în legătură cu persoana care este în icoană. De aceea, în Ortodoxie există o cinstire a icoanelor în legătură cu cinstirea persoanelor de pe icoane.

La slujbă noi zicem, în fața icoanei Domnului Hristos: „**Prea Curatului Tău chip (vorbim cu Domnul Iisus, nu cu chipul) ne închinăm, Bunule (Bunul fiind Domnul Hristos), cerând iertarea greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeule. Că de voie bine ai voit a Te sui cu trupul pe cruce, ca să mântuiești din robia vrăjmașului pe cei ce i-ai zidit. Pentru aceasta, cu mulțumire strigăm ție: Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, cel ce ai venit să mântuiești lumea**”.

Aceasta este o alcătuire care pune în evidență chipul Domnului Hristos, în legătură cu Domnul Hristos. Aceasta este concepția ortodoxă. Deci, eu mă apropii de icoana Mă-

ntuitorului, sărut icoana Mântuitorului ca și când aş săruta pe Domnul Hristos Însuși, și aceasta o primește Domnul Hristos ca o cinstire din partea mea, a credinciosului ortodox.

La fel se întâmplă și cu icoana Maicii Domnului, la fel și cu icoanele sfinților lui Dumnezeu. Numai că icoana are valoare numai pentru cine o vede. Cei ce nu văd icoana știu doar că ea este un obiect sfințit, că este pusă acolo spre sfințire, și o cinstesc fără a avea însă impresia pe care o are cel ce vede icoana.

Arhim. Teofil Păraian,
(Puncte cardinale ale Ortodoxiei,
Editura Lumea credinței, p. 36)

ÎNVĂȚĂTURI SIMPLE DE CREDINȚĂ

- Așa cum este cu neputință să nu se gândească la pâine cel înfometat, la fel este cu neputință să nu se gândească la moarte și la judecată cel care se luptă să se mântuiască.
- Așa cum apa șterge scrierile, la fel și lacrima șterge păcatele.
- Așa cum cei care nu au apă șterg în alte feluri scrierile, la fel și sufletele care nu au lacrimi șterg păcatele lor prin tristețe și suspinuri.
- Așa cum gunoiul mult naște numeroși

viermi, la fel și multele mâncăruri nasc multe căderi trupești, multe gânduri viclene și multe vise rușinoase.

- Așa cum cel care are picioarele legate nu poate să meargă, la fel nu poate să se înalțe la Cer robul iubirii de arginți.
- Așa cum este cu neputință să pășească mortul, la fel este cu neputință să se mântuiască cel deznădăjduit.
- Cel care săvârșește binele în timp ce n-are credință se aseamănă cu cel care scoate apă și

o varsă într-un butoi găurit.

- Așa cum corabia care are un bun căpitan ajunge cu ajutorul lui Dumnezeu nevătămată la țărnam, la fel și sufletul care are un bun îndrumător duhovnicesc se înalță cu ușurință la Ceruri, chiar dacă a avut multe păcate.
- Așa cum cel care s-a îmbolnăvit greu nu poate să fie vindecat degrabă, la fel nu este cu putință să fie biruită iute o patimă.
- Așa cum se păgubesc cei care dau aur și primesc înapoi noroi, la fel se păgubesc cei care fără cugetare adâncă arată celorlalți experiențele și stările lor duhovnicesci.

Sfântul Ioan Scărarul